

Եղիշե Չարենց

Մարում է հոգիս, քո՛ւյր, քո աչքերում ու մեռնում է նա

Մարում է հոգիս, քո՛ւյր, քո աչքերում ու մեռնում է նա:

Մթնում է ահա քո կապույտ հեռուն ու մեռնում է նա:

Մեռա՛ծ, մարած աստղ՝ նա ինչո՞ւ ընկավ երկինքները քո.

Նա ինչո՞ւ վառվեց երկրի խավարում ու մեռնում է նա:

Շողի պես վերջին, աստղոտ երկնքից ընկած շողի պես՝

Աչքերիդ վճիտ ցո՛ղն է համբուրում ու մեռնում է նա...